

Ročník CXXIX
12. srpna 2020
až 18. srpna 2020

LIST KOMUNISTŮ A SYMPATIZUJÍCÍCH OKRESU Kladno
NOVINY STOLETÉ POKROKOVÉ TRADICE

SNY A TOUHY JE TŘEBA KAŽDÝ DEN NAPLNIT V REÁLNÉ SKUTKY

Ing. Bc. Miloslava VOSTRÁ

Kandidátka do Senátu Parlamentu ČR za volební obvod Kladno

KSČM

Ještě k rozpočtu...

Jak dál postupovat s opatřeními na zmírnění současné ekonomické krize je otázkou nejenom pro tyto dny, ale má i svůj dlouhodobý rozměr. Smutnou skutečností je, že bohužel zatím nemáme žádnou reálnou koncepci, strategii překonání negativních ekonomických důsledků koronavirové pandemie. O některých dalších krocích jsem již hovořila v předchozím článku, mám na mysli například náměty KSČM. Další se rodí téměř za pochodu. Například Hospodářská komora ČR na samém počátku července předložila vládě zhruba třicet návrhů na oživení hospodářství. Aby mohly firmy podnikat a platit daně, potřebují k tomu od vlády dobré podmínky, řekl prezident této komory V. Dlouhý. A má pravdu. Ovšem, a to zdůrazňuji, nelze sledovat jen kondici firem. Musí jít o kondici celé společnosti a státu včetně státních financí. Proto se ukazuje tak nadmíru aktuální otázka další ekonomické strategie České republiky. Jenom připomínám, že vláda začala přesně před rokem připravovat hospodářskou politiku státu, která by ho měla vést až do roku 2030. Ale za uplynulých dvanáct měsíců je stále jen ticho po pěšině. A koronavirová pandemie postavila Českou republiku před úkoly, které jsou zčásti staré, tedy takové, které byly již před pandemií, a zcela nové, které vznikly z důvodu překonávání pandemie. Jsou to úkoly rozpočtové politiky, strukturální přestavby ekonomiky a proměny její struktury. Čeká nás v této souvislosti nepochybně veliká diskuse. Ale zatím je ticho po pěšině. Jen namátkou v této souvislosti zmíním, že musíme především:

- analyzovat současný stav, tedy provést analýzu východisek,
- dále si položit otázku, zda chceme, aby se i nadále průmyslová výroba podílela vysokou měrou na celkové přidané hodnotě. Pokud ano (ale i pokud nikoliv), tak jakým způsobem zajistit, že česká ekonomika přežije,
- na co se zaměřit v oblasti výroby a výzkumu - materiálový výzkum, 3D tisk, virtuální realita, bezpečnostní protokoly, inteligentní dopravní zařízení, umělá inteligence. V tom jsme špička. Tyto oblasti (a které další?) by měly být předmětem rozvoje a také státní podpory,
- nejdříve vláda připravila národní investiční plán, a teprve potom hodlá formulovat hospodářskou strategii. Ale to má být přece obráceně. Protože hospodářská strategie nám má dát hlavní cíl, tedy například rychlá konvergence k vyspělým zemím. A z toho pak formulovat investiční priority - a ne tak, jak to děláme dnes,
- Česká republika nedokáže postavit další rozvoj na investicích z tuzemských zdrojů. Dělba práce a ekonomické kapacity například mezi zeměmi Visegrádu neexistují, nemluvě o navázání vlastních kontaktů se státy typu Turecka nebo Egypta. Prakticky jsme zůstali jen u exportních představ o Rusku nebo Číně.
- O těchto věcech v KSČM diskutujeme a byli bychom rádi, kdybychom stejný přístup viděli i u jiných stran. Jsem ale optimistka, a tak doufám, že se toho ještě dožiji. Uvědomme si, že jinak nám ujede vlak. A ten již rychle opouští stanici. Ještě se vrátím k problematickému řešení zadlužení státu. Je zřejmé, že prudce rostoucí vládní dluhy nejsou bez rizika, a že v budoucnu může přinést nutnost prudkého fiskálního utažení v podobném duchu, jaké proběhlo v Řecku. České republice to sice nehrozí, ale ve většině evropských zemí i ve světě ano. Hovořit můžeme i o riziku vysoké inflace. Zdůrazňuji, vysoké inflace. Ovšem v souvislosti s udržitelností dluhů je dobré mít na paměti jeden mechanismus: U zemí, které mají svou měnu, svou centrální banku a půjčují si zejména ve své měně (tedy třeba Spojené státy; ale Česká republika je aktuálně v obdobné pozici) je pro dluhy konečným ekonomickým omezením jen inflace. Důvod je prostý - pokud by třeba vláda už nebyla schopna získat finance na trzích a neustoupila od toho, že je potřebuje, mohla by v domluvě s centrální bankou od ní finance získat. A to tím, že centrální banka přímo koupí vládní dluhopisy i za nově vytvořené peníze. Vláda by tak fakticky od centrální banky dostala nové peníze a ty by dala na pomoc, podporu, výdaje za služby a tak dále. Ekonomickým limitem pro tento proces je až situace, kdy by výdaje vlády tlačily agregátní poptávku za hranice produkční kapacity ekonomiky - táhly by nahoru inflaci do hodnot pro ekonomiku již škodlivých, což by vládou donutilo s procesem skončit. Nějak opět postrádám i jen kuldoární úvahy tímto směrem. A co třeba poněkud vyšší řízená inflace - ne stávající cíl 2 %, ale o něco více. O kolik? Jaká by byla pozitivita pro státní dluh, jaké by byly dopady takové inflace do ostatních oblastí české ekonomiky, jak řešit sociální dopady? Rostoucí množství peněz v ekonomice (nad rámec její produkční kapacity) totiž zlehčuje splácení dluhů - snižuje jejich reálnou zátěž a také hodnotu. Nebyla by cena za tento mechanismus ovšem příliš vysoká? Opět otázky, o kterých se vůbec neuvažuje a se zarputilou rozhodností se o nich mluví. Přitom to je jedna z alternativ jak ven z důsledků koronavirové pandemie, jak alternativně přistoupit ke zmíněné Hospodářské strategii České republiky do roku 2030, jak formulovat měnovou politiku. A znovu opakují, o těchto věcech v KSČM diskutujeme a byli bychom rádi, kdybychom stejný přístup viděli i u jiných.

Miloslava Vostrá, poslankyně a kandidátka do Senátu P ČR, volební obvod č. 30

Kandidátka do krajského zastupitelstva

V posledních dnech se mě hodně lidé ptají: „Proč zrovna KSČM?“ Otázka, která je pro mě naprosto jasnou, ale pro mnohé nepochopitelnou věcí. Když lidem odpovídám, kroutí hlavou. Někteří do stran, jiní chápevě přikyvuji. Motivace pro vstup do strany byla jasná. Má rodina, ať už z otcovy strany či matčiny, byla vždy levicového smýšlení. Dědeček z otcovy strany byl velitelem Lidových milicí, z matčiny zase podnikovým ředitelem textilních podniků Perla v Ústí nad Orlicí. Oba moji rodiče byli státními zaměstnanci. V devadesátých letech mé dětství provázelo jejich vyprávění a nostalgické vzpomínky na dobu před rokem 1989. Ve škole jsem, ale slyšela pravý opak. Stejně jako dnes se ve školách propaguje skrytý antikomunismus a děti, které nemají možnost srovnávat a jejich kritické myšlení se doposud nevyvinulo, tak nedostanou ani prostor pro porovnání pro a proti daných období. S takovými si povídám nejraději, neboť komunikace s nimi mi umožňuje vidět, jak je člověk dobrou ovlivňován, že historie je psaná vítězi a že každý si ji upravuje podle toho, jak se hodí. Proto jsem také v roce 2013 začala spolupracovat s historiky a začala se zajímat o fakta minulá i současná. Mnohým se to možná nebude líbit, ale studie historie a vnímání života kolem sebe mi je důkazem toho, že levicové myšlenky, cíle a ideály jsou stavěné pro lidi, rodiny, vzdělanost, úctě k tradicím a historii. Což současnost bohužel ne. Nyní se podsvětáním nesmyslů podporuje rozpad rodin, školství upadá, senioři jsou opomíjeni a na obtíž. Pracovitý člověk nemá prostor pro život a odpočinek, lenoši natahují ruce a křičí, že chtějí víc, bezdomovci jsou téměř všude a nikdo s tím nechce nic dělat, neboť je to pohodlné. To je stručně shrnuto, proč kandiduji do středočeského zastupitelstva. Nemohu se již dívat na to, jak slušní, skromní a pracovití lidé kolem mě trpí bezmocí. Senioři v ústavech jsou bráni jako zdroje příjmů, nikoliv jako náš prarodič, který nás celým životem provázel a učil žít a nyní si zaslouží úctyhodný odpočinek. Děti ve školách učí historické bludy a matou jim hlavu generovými ideály a multikulturní tematikou. V politice se pohybuji sedm let a vím, že prosadit změnu je velmi složité. Ti, kteří nechtějí pracovat a jen brát je mnohem více a tedy není snadné s klacky pod nohy vytvářet jiné hodnoty. Je-li člověk sám, nemůže. Proto žádám o pomoc Vás - Voliče, kteří svým hlasem máte možnost pomoci prosadit hlas Vás všech. Společnými silami určitě toho můžeme zvládnout mnohem více. V krajském zastupitelstvu chci být Vaším hlasem, který bude volat po spravedlivém jednání a slušném zacházení s těmi, kteří to potřebují.

Spolu to zvládneme Ladislava Šimková, třetí na kandidátce do KZ

Co je doma, to se počítá

Tato poučka by se dala značně zmodernizovat na dnešní dobu. Co je domácí, bývá obvykle kvalitnější i levnější. Bývalé vlády prosazovaly zahraniční dovozy, potravinaři počínaje a vstupem zahraničních řetězců konče. Podmínky pro tyto subjekty jsou dodnes velmi benevolentní. Levně nakupují od dodavatelů, kladou si různé podmínky, kterými je tlačí do kouta a kupující jen nevěřícně kroutí hlavou nad konečnou cenou. Marže marketů jsou neuměřeně vysoké. Platí...me vysoké částky, i když dodavatel často výkupní cenou nepokryje ani své náklady. Vzhledem k nerentabilitě byly zrušeny celé chovy prasat. Chovateli nemohli již produkovat dotovat. Dnes je vepřového masa nedostatek, ten vykrývají drahé dovozy. Co nám zbývá, chceme-li k obědu vepřový řízek, platíme ceny velmi vysoké. Obnova chovů prasat je běh na dlouhou trať. Stejně je tomu se zeleninou a ovocem. To, co můžeme pěstovat u nás, bychom měli zvýšit v konečných objemech. V těchto ohledech je nezbytná podpora státu. Zvýšení potravinové soběstačnosti je krok správným směrem. Můžeme tímto dosáhnout optimálnějších cen a v mnoha případech i lepší kvality. Záleží jen na nás, jak dokážeme tento záměr rychle prosadit.

Ing. Bc. Miloslava Vostrá

Řemeslo má zlaté dno

Firmě Linet chybí akutně stovka pracovníků, svářečů, zámečnicků a dalších profesí. Zejména nyní, v době po pandemii, která znamenala odjezd zahraničních dělníků ze země. Není to jediný případ, v každém kraji najdeme malé i velké firmy s obdobnými problémy a nedostatek řemeslníků pociťujeme občas i v rámci potřeb svých rodin. Problém trvá ostatně již celé čtvrtstoletí a je důsledkem rozpadu fungujícího systému učňovského školství, provázaného jak s konkrétními firmami, tak už i se základním školstvím, vždyť v dílnách jsme poprvé zjišťovali, co naše ruce asi dovedou. Kdo stál u této destrukce, to si ještě pamatujeme. Byly zlikvidovány i prosperující firmy, vytunelována byla celá odvětví. Viníci pak halasnými projevy degradovali ruční, byť kvalifikovanou práci, protože prý ji potřebovat nebudeme, protože na ni prý vždy potřebujeme lidi. Atmosféra pak ovlivnila i rozhodování rodičů, někoho, třeba z jiných zemí, seženeme. Atmosféra pak ovlivnila i rozhodování rodičů, kteří ostatně dosud dávají přednost tomu, aby z jejich dítky byl manažer nebo ekonom či aby ho živily humanitní vědy. Přestože mnohé firmy, včetně Linetu, spolupracují se středním školstvím, rozvíjejí své obory i přes spolupráci s vysokým školstvím, přestože se dílny a laboratoře vracejí do výukových plánů, přestože Středočeský kraj podporuje okolo 30 učňovských oborů stipendii, situace se výrazně nelepší, ani v oblasti zájmu o tolik potřebné obory. A když už se někdo vhodný najde, je často z daleka a protože podniky většinou rezignovaly na řešení bytové otázky svých zaměstnanců, mají pak smůlu i v tomto případě. Bez skutečného zájmu celé společnosti a bez odpovídajících kroků tak půjde obnovit dynamiku ekonomiky, která může stát i na „zlatých českých rukách“, jen velmi těžko.

Zdeněk Štefek, vedoucí kandidát ve volbách do zastupitelstva Středočeského kraje

CESTUJME!! ITÁLIE

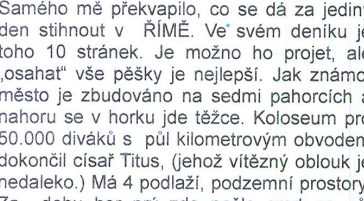
Věřme, že bude brzy zase bezpečná. Benátky, Neapol, Capri, Sicílie, Verona či Florencie? Stačíme jen dvě destinace. TERST je zajímavé místo. Pevnost, která byla

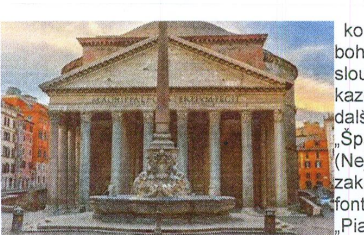
trnem v oku mocnějšího. Papež Pius II. hrozil Benátkám klatbou, pokusil-li se dobýt a rozbořit konkurenční přístav. Když město získalo Rakousko, zbudovalo okno do světa. Dodnes vzpomínají na Marii Terezií, to či ono nese její jméno. Josef II. už oblíbený nebyl, snažil se město poněkdy a zavíral kostely. Románský kostelík Krista Spasitele prodal, soukromník ho obestavěl a tak byla zachráněna nejcennější památka. Vznikly krásné třídy v novorenesančním, empírovém a novoklasicistním slohu, ráz má město rakouský. Díky tomu, že se Itálie přidala na stranu spojenců, získala po I. světové válce Terst s okolím. Pak se ho zmocnili Němci, ty vyhnal Tito a Terst se stal na čas součástí Jugoaslovie. Kromě starého a nového přístavu je srdcem města náměstí Sjedenocení s krásnou empírovou radnicí, kašnou Matolennioho, zdobeným guvernerským palácem. Na budově obchodní komory uvidíme sochy čtyř kontinentů. Palác Casa Bartoli s dalšími sochami. Pravoslavný chrám je zasvěcen sv. Spiridonovi, barokní katolický Panně Marii. Město stoupá do kopce, kde je mnohem prostší čtvrť Jihoslovanů. Na kopci San Giusto klenot, kostelík stejného jména. Velmi cenná je vnitřní výbava z 13. století. Na nejvyšším místě stojí stará pevnost, navazuje na zbytky římského opevnění. Nedaleko je zámek MIRAMARE, který nechal postavit Maximilián, pozdější popravený císař Mexika. I další majitelé dopadli špatně. Jeho žena se zbláznila, císařovna Alžběta byla

probedena pilníkem, následník trůnu Jan Ort se utopil. Vévoda z Aosty byl jako „zrádce“ nacisty zastřelen. Poslední zastávkou je město AQUILEIA. Křesťanské město pravou viru hlásalo ohněm i mečem a se svými 200.000 obyvateli konkurovalo Římu. V 5. století bylo zničeno Huny a zeměřesením. Trošky byly zaneseny bahnem, dnes je tu ráj archeologů. Na místě obrovské katedrály byla v 11. století zbudována bazilika. V hloubce

metru pod její podlahou byla objevena původní krásná mozaika. Podpěrné sloupy byly podloženy, ze zvýšených chodníků již můžeme celou shlédnout. Samého mě překvapilo, co se dá za jediný den stihnout v ŘÍMĚ. Ve svém deníku je toho 10 stránek. Je možno ho projet, ale „osahat“ vše pěšky je nejlepší. Jak známo, město je zbudováno na sedmi pahorcích a nahoru se v horku jde těžce. Koloseum pro 50.000 diváků s půl kilometrovým obvodem dokončil císař Titus, (jehož vítězný oblouk je nedaleko.) Má 4 podlaží, podzemní prostory. Za dobu her prý zde našlo smrt na půl milionu lidí. Brána smrti, brána života. Císařský palec dolů znamená smrt, nahoru milost. Zvláštní pocit má člověk na Via sacra, když stoupá na Palatin po týchž kamenech, co císaři a římsí patriciové ke svým honosným palácům. Stoka „kloaka maxima“ odvodnila bažiny, vzniklo Forum Romanum s desítkami chrámů, budovami senátu. Comitio - místo, kde lid za republiky volil, druhá část hesla S(enatus), P(Q)opulusque, R(omanus), řečnické Rostrum, Vittoriano - monumentální památník sjednocení Itálie. Benátský palác na Piazza Venezia-dnes muzeum šperků. Bazilika s. Marka. Náměstí del Campidoglio a radnice s impozantním dvouramenným schodištěm a sochou bohyně Romy, nový palác a palác konservátorů s etruskou sochou víčice, které přidal římský sochař hošíky zakladatele. Zbytky Marcellov divadla z Augustovy doby, náměstí republiky, Traianovo forum, Apolonův chrám,

konečně PANTHEON – do chrámu všech bohů z r. 27 vstupujeme kolem korintských sloupů bronzovou branou. Vznosná kopule, kazetový strop je strašně vysoko. Nesčetné další chrámy. K jednomu zvu tzv. „Španělské schody“, kde turisté odpočívají. (Nejinověji bylo posedávání na nich zakázáno.) Samozřejmě světoznámé fontány. De Trevi, proslavená filmy, náměstí „Piazza Avona“ s fontánou Mouřeninovou, Neptunovou a ústřední „Guatro fiumi“,

symbol řek Gangy, Nilu, Dunaje a La Platy. Pak Andělský hrad, původně hrobka císaře Hadriána, kasárna, vězení, sídlo papežů i pevnost, dnes vojenské a umělecké muzeum. Z vyhlídkového ochozu je nádherný rozhled. Vatikán s chrámem sv. Petra. Dovnitř jen zahaleně, že si lidé půjčují oděvy a převlékají se ze spodního prádla těsně u schodiště nepohoršuje ani sv. Petra, ani švýcarskou gardu. Nádherný vnitřek chrámu ve tvaru latinského kříže, kopule nesmírně vysoko. Procházíme kolem zaručených pravých ostatků a necháme se unášet náherou, budovanou po staletí. Pro běžného turistu už proslulé zahrady či Sixtinská kaple není. Poslední pohled na krásné náměstí, ještě musíme stihnout proslulá „ústa pravdy“. Dali jsme do nich ruku, vytáhli ji bez úhony, takže to dovědčujeme, že je pravda, co zde píše. Pavel Hruban

ZPRAVODAJ OV KSČM Kladno: Adresa redakce: ul. Milady Horákové 497, Kladno 2, tel. 312 687 909, 312 687 656, 734 430 256, E-mail: kscm.kl@tiscali.cz, WEB: http://kladno.kscm.cz, MČ 47 437

Nevyžádané příspěvky se nevracejí

Za padlé musíme mluvit my

Moderátor ČT24 Jakub Železný v přímém přenosu prohlásil, že jedno z pražských nářečí nese BŮHVÍPROC jméno bývalého komunistického prezidenta Ludvíka Svobody. To samozřejmě vyvolalo velký negativní ohlas ve společnosti. Zaprvé podobné hodnotící soudy z úst moderátora do vysílání veřejnoprávní televize nepatří a zadruhé lidé vnímají postavu Ludvíka Svobody přes všechnu antikomunistickou hysterii veskrze pozitivně. Reagovala jsem i já, a to vznesením stížnosti na toto jednání a žádostí o veřejnou omluvu adresovanou Diváckému centru ČT. To se však postavilo za svého moderátora a mou stížnost vyhodnotilo jako neoprávněnou. Obrátila jsem se tedy na Radu pro rozhlasové a televizní vysílání, která můj podnět přijala a bude se jím zabývat na svém zasedání 11. srpna. Předpokládám, že můj podnět nezástal osamocen a na Radu se obrátilo více občanů, kterým špinění dobrého jména armádního generála Ludvíka Svobody není ihostejné. Jakub Železný se ke svému výroku veřejně vyjádřil a trvá na něm. Jeho reakce mě zastihla na dovolené, kterou každoročně trávíme na východním Slovensku. Procházela jsem památníkem 1. československého armádního sboru na Dukle a říkala si: Kdyby všichni ti padlí tady mohli promluvit... Ale nemohou, a tak zkrátka k některým všem musíme promluvit my. My, kterým tyto padlí svou obětí dali šanci na život, na lepší svět. Ke slovům moderátora ČT Jakuba Železného se snad ani mlčet nedá. Ve své reakci na kritiku jeho zpochybňování odkazuje Ludvíka Svobody zveřejněné na portálu info.cz tvrdí, že »*řadě hodnověrných pramenů se uvádí, jak Ludvík Svoboda již za války kolaboroval se sovětskou NKVD, vražednou komunistickou tajnou službou, nebo jak již dávno před únorovým pučem vstoupil do komunistické strany*«. Jakub Železný neuvádí, o jaké hodnověrné zdroje se jedná a o pár vět později sám uvádí, že by mohlo jít o spekulace. Zřejmě počítá s tím, že se opakováně lež se jednoho dne stane pravdou. Další nestudovanost tohoto příslušovače kdovikomu je bagatelizující konstatace, že Ludvík Svoboda »*se sám později (po roce 1948) ocitl v nemilosti, ale takových bylo více*«. Ano, to je jistě pravda, ale Železný touto větou uzavírá povzdech nad smrtí generála Heliodora Píky. Úplně opomíjí kontext, ze kterého by vyplynulo, že Svoboda se za Píku přimlouval, ovšem bez úspěchu. Sám syn popraveného Píky, Milan Píka v jednom rozhovoru řekl: »*Já si myslím, že Svoboda jako otčův přítel a spolubojovník udělal, co mohl, avšak v tehdejší době neměl šanci uspět. I v roce 1968 se zasloužil o zrušení nespravedlivého rozsudku*.« Stejně tak Svoboda intervenoval např. ve prospěch pplk. Františka Skokana. A právě tyto drobné přimluvy generála Svobody pak přispěly i k obvinění jeho samotného, když byl Bedřichem Reicinem označen za »*hlavní brzdu tzv. čistý armády*«. Za diskutabilní považuje Železný i roli Ludvíka Svobody v roce 1968, po vstupu vojsk Varšavské smlouvy na Československé území. Tvrdí, že jako »*poslušný vazal Sovětů sehrál hanebnou úlohu, když drsně nutil československé představitel k podepsání Moskevského protokolu*«. Ze předtím odmítl uznat zbytek vlády, bez internovaného předsedy Oldřicha Černíka, za funkční, že odmítl návrh předložený skupinou bývalých stranických funkcionářů jmenovat novou revoluční dělnicko-rolnickou vládu, že odmítl i druhou variantu tohoto návrhu, podle které měl vládu vést prezident, protože tyto návrhy by legalizovaly situaci vzniklou po internaci čs. politiků, to už se Železnému do jeho výkladu dějinně nehodí. Stejně tak vypočítavě mlčí o mírové motivaci Ludvíka Svobody, který chtěl zabránit zbytečnému krveprolití, ke kterému se v Praze schylovalo a o kterém byl informován dopisem sepsaným Národním shromážděním, vládou a XIV. vysočanským sjezdem KSČ. V něm čteme, že »*napětí se neustále stupňuje... jen s krajním vypětím je udržován klid... Za zámluku ke střelbě se používá cokoli. Okupačním orgánům se dosud nedopadlo získat nejmenší podporu obyvatelstva. To zvyšuje jejich nervozitu... Nebezpečným faktorem je stupňující se únava a nervové vypětí okupačních vojsk a našeho obyvatelstva. Napětí na obou stranách se nyní zvýšilo...*« Pokud mírovou cestu řešení mezinárodních otázek považuje Jakub Železný za zradu národa, pak jej zcela oprávněně mohu nazvat válečným štváčem. Ludvík Svoboda byl rozhodně obdivuhodnou osobností. Proč je podle vás důležité bránit jeho odkaz? O Svobodově lásce k vlasti, o jeho životním mírotvorném přesvědčení, o jeho morální vyspělosti i lásce k lidem snad nejlépe svědčí jeho slova, která pronesl v rozhlasu krátce poté, co se na Václavském náměstí v Praze upálil Jan Palach. Snad každý, kdo má »*Svobodu době nastudovaného*«, ovšem objektivněji než Jakub Železný, musí pochopit, že kydání hnoje na odkaz jeho života je nechutnou účelovou snahou diskreditovat

myšlenky rovnosti, vlastenectví, lidskosti, míru a lásky, tedy hodnot, jimž Ludvík Svoboda zasvětil celý svůj život. Život legionáře, armádního generála, prezidenta, milujícího otce a manžela i hrdého Čechoslováka... »*Jako voják dovedu ocenit sebezapření i osobní statečnost Jana Palacha, jako prezident i občan naší republiky však nemohu skrýt, že nesouhlasím s tím, aby se tímto způsobem vyjadřovaly politické postoje. Právě jsem dostal ořesnou zprávu, že v Plzni podobným způsobem vztáhl ruku na svůj život další mladý člověk. Za vaše rodiče, za všechny lid naší země, za sebe i ve jménu lidskosti, ke které jsme se společně zavázali, vás žádám, zastavte tyto strašlivé činy. Já už jsem často hleděl smrti do tváře. Za největší povinnost občana však považuji dát své vlastní každou hodinu, každý den svého života*.«

Haló noviny, Petra Prokšanová, předsedkyně Komise mládeže při ÚV KSČM a členka Společnosti Ludvíka Svobody

PÍŠETE NÁM

Neblahé prvenství USA

Neblahé prvenství, které Spojeným státům americkým nikdo ani nevezme a ani nezavídí.

- Jako první Američané použili biologickou zbraň na domorodce Ameriky, infekční neštovice.
- Jako první na světě, shodili hrdí Američané na města s civilisty, ženami a dětmi, atomové bomby.
- Jako první si pro své zájmy USA First /dobývání válkami Východ Země/ založili Americko - evropský válečný NATO pakt.
- Jako první se prohlásily USA za jediné, oprávněné, profesionální policajty pro celou Zem , celý svět.
- Jako první na světě samy sobě si USA elitářsky uzurpují status - "vesmírného, ljistěže válečného/ velitelství.

Eva D Smutná